

José Pedro Zúquete: The Identitarians

Autor: Robert Hampton

José Pedro Zúquete, ***The Identitarians: The Movement Against Globalism and Islam in Europe***, University of Notre Dame Press, 2018, 484 stran.

Vzestup identitárního hnutí je zdrojem naděje pro Západ. Mladí napříč Evropou se vydávají do ulic bránit své národy a přitom postupně vytvářejí celou disidentskou subkulturu.

Kniha Portugalce Josého Pedra Zúqueteho *The Identitarians: The Movement Against Globalism and Islam in Europe* (Identitáři: Hnutí proti globalismu a islámu v Evropě) přináší dosud nejpodrobnější a nejobjektivnější v angličtině dostupnou analýzu hnutí. Během posledních několika let se sice na pultech knihkupectví objevila řada prací na téma nacionalismu, ty si však namísto přesného popisu často pomáhaly spíš různými pejorativními nálepkami.

Dr. Zúquete z Institutu sociálních věd Lisabonské univerzity však nehledá žádná z kontextu vytržená vyjádření a místo toho raději nechává hovořit samotné identitáře. Vysvětluje intelektuální kořeny hnutí, jeho cíle, reakci na globalismus i radikální islám, postoj k otázkám rasy i národní suverenity a zamýšlí se nad jejich budoucností.

Autor se podrobně věnuje dvojici hnutí: hnutí mládeže Generace Identity s kořeny ve Francii a italské CasaPound. Sice je obě označuje za identitářské, ale pečlivě mezi nimi rozlišuje. Generace Identity prosazuje panevropské pojetí činnosti, nevyhýbá se otázce rasy, ale distancuje se od fašismu. CasaPound je pak nacionalistická, rasu příliš neakcentuje, hlásí se ovšem k odkazu italského fašismu.

Oba proudy však mají leccos společného: vymezují se jak proti tradičnímu konzervatismu, tak i globalismu a vykořeněnému individualismu. Oba také podporují etnicky ukotvené identity i komunitarismus, oba směřují těžiště svých aktivit na mládež a společné jim je také opovržení evropskými elitami. Ani jedna ze skupin není primárně politická, i když CasaPound v posledních letech začala nasazovat kandidáty do některých místních voleb.

Obě se soustředí především na „metapolitiku“, tj. kladou větší důraz na proměnu kultury než volební úspěchy. Identitáři tak pořádají koncerty, provozují hospody, vedou kurzy bojových umění, pomáhají místním komunitám a vymýšlejí různé aktivity nad rámec tradiční politiky,

jež mají za cíl vytvářet a posilovat u mladých lidí etnokulturní identitu. Identitární hnutí tak připomíná subkulturu se svými vlastními symboly a jazykem.

Zúquete se sice nepouští do odhadů celkového počtu evropských identitářů, uvádí však, že hnutí aktivně působí v Německu, Rakousku, Belgii/Flandrech, Británii, Dánsku, Itálii, Maďarsku, Irsku i v Čechách. CasaPound pak má „pobočky“ také ve Španělsku, Francii a Řecku.

Francouzští identitáři udržují kontakty se stranou Národní sdružení (někdejší Národní fronta). Čelní představitel identitárního hnutí Philippe Vardon byl na její kandidátce zvolen do místní politické funkce a nedávno se stal také členem národního orgánu strany. Mnozí ze spolupracovníků mladé naděje Národního sdružení Marion Marechalové prošli identitárním hnutím, a tak panuje odůvodněné přesvědčení, že identitární hnutí má jistý vliv na budoucí směřování strany.

Hnutí však ovlivňuje diskurz hlavně prostřednictvím aktivismu. Jedním z novějších příkladů byla mise „Defend Europe“, během níž aktivisté na pronajatých člunech blokovali evropskými nevládními skupinami provozovaná plavidla, která ve Středozezemním moři zachraňují migranty a dopravují je do Evropy. Podle Zúqueteho se tímto „identitářům podařilo katapultovat do samého centra mediální smršti“.

Doktor Zúquete sleduje intelektuální podhoubí hnutí až k Nové pravici (*Nouvelle Droite*, ND), zpopularizované v 70. letech zejména **Alainem de Benoist**. ND hledala cestu zásadně odlišnou od tradičního konzervatismu i evropského fašismu. Pracovala přitom s identitou jako základem politiky.

Pro mnohé identitáře je však Nová pravice až příliš intelektuálská a odtažitá. Aktivisté jsou také kritičtí k de Benoistově „komunitarismu“ coby řešení problému multirasových společností. De Benoist i další intelektuálové se od svých dřívějších rasových pozic distancovali a dnes vyzývají k boji za „věc všech národů“. De Benoist si představuje vznik po boku současně existujících etnických společenství, zatímco identitáři bojují výhradně za svá vlastní, evropská, a Neevropané se podle nich musejí vrátit do svých tradičních domovin. Zúquete zmiňuje de Benoistovu kritiku identitářů, kteří prý „připisují etnickým činitelům podobně všemocnou úlohu jako kdysi Karl Marx těm ekonomickým“.

Řada čelních myslitelů spojených s ND – lidé jako Guillaume Faye, Dominique Venner, Pierre Vial a Robert Steuckers – však s de Benoistovou pozicí nesouhlasí a Zúquete tyto disidenty opakovaně cituje, protože podle něj lépe vystihují pozice aktivistů identitárního hnutí.

Celá kapitola knihy je pak věnována tomu, jak se identitární hnutí staví k otázce rasy. Zúquete rozlišuje dva základní přístupy, které označuje jako „racialistický“ a „pragmatický“. První skupina o rase hovoří otevřeně a rozšiřuje poznatky rasové vědy. Uvědomuje si význam biologické identity a rasové míšení podle nich představuje závažnou hrozbu evropské identity. Evropskou rasovou integritu je podle nich třeba chránit.

Podle pragmatiků se tito lidé ve svých argumentech sice nemýlí, vnímají je však jako politicky nepraktické. Pragmatici v řadách Generace Identity sice útočí na protibělošskou zaujatost systému, sami však význam rasové identity (alespoň otevřeně) nezdůrazňují. Zúquete to s lehkou nadsázkou nazývá postojem v duchu „to se přece rozumí samo sebou“.

CasaPound naopak projevuje k rasovému přístupu odpor a ráda se chlubí svými členy z řad imigrantů. Pozitivně hodnotí také historickou fašistickou politiku udělení občanství Libyjcům a dalším Neevropanům.

Obě skupiny se však nerozdílně staví proti „velké výměně“. Ponecháme-li stranou CasaPound, jde spíš o odlišný přístup k politické strategii než o skutečnou názorovou různici.

Identitáři se příliš netají svým nevalným míněním o Americe. Podle některých dokonce tato velmoc není pro Evropu o nic menším nebezpečím než islám. CasaPound pak prosazuje pozici, že globální kapitalismus v čele s Amerikou představuje pro Evropu ještě větší nebezpečí než masová migrace a islám. Skoro všichni identitáři ovšem usilují o takovou budoucí Evropu, která by byla zcela nezávislá na Spojených státech.

Přesto si však myšlenky identitárního hnutí našly cestu i na druhou stranu Atlantiku a autor se zabývá i jeho vlivem na alternativní pravici. Popisuje snahy skupiny Identity Evropa vytvořit americkou mutaci Generace Identity. Evropané sice přejali mnoho z americké internetové kultury a „memů“, čelní představitelé však Američanům vytýkají přílišný důraz na rasu. Rakouský identitář Martin Sellner tvrdí, že Američané musejí „vytvořit a vymezit jasnou pozici proti rasismu, víře v rasovou nadřazenost i antisemitismu“.

Autor v knize nechává zaznít vyjádření celé řady Američanů, včetně šéfredaktora American Renaissance Jareda Taylora, Patricka Caseyho z Identity Evropa nebo šéfredaktora Counter-Currents Grega Johnsona. Taylor vysvětluje, že američtí identitáři jsou nuceni hovořit o rase více a otevřeněji než Evropané, protože si nemohou dovolit přístup „to se přece rozumí samo sebou“:

V tomto ohledu jsou Evropané oproti Američanům poněkud ve výhodě... Američané totiž nemohou postupovat jinak, než si coby jednotící prvek vytyčit rasu, zatímco evropští nacionalisté mohou pracovat s jazykem, dějinami či kulturou bez nutnosti výslovně zmiňovat rasu. Nepřátelé identitářství s obzvláštní zuřivostí reagují na projevy bělošské rasové solidarity, a proto může být ku prospěchu věci, když se Evropané otevřeně rasové rétoriky zdrží.

Doktor Zúquete ve svém díle maluje identitárnímu hnutí poměrně světlou budoucnost a kniha rozhodně nekončí nějakým „uklidňujícím závěrem“, v němž by identitáře odbyl coby stěžejní patrnou a nepodstatnou kaňku na zářném a absolutním triumfu tolerance. Jeho záměrem bylo vykreslit věrný portrét jednoho z nejdůležitějších hnutí dnešní Evropy, v čemž jednoznačně uspěl na výbornou.

Recenze Roberta Hamptona *Finally, a Useful Book on Identitarianism* vyšla na stránkách

American Renaissance 19. února 2019.